

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยายเปรียบเทียบ (descriptive comparative research) เพื่อศึกษาระดับความกลัวขณะเข้ารับรักษาในโรงพยาบาล ของเด็กวัยเรียนโดยรวมและรายด้าน เปรียบเทียบระดับความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลของเด็กวัยเรียนที่มีอายุแตกต่างกัน และเปรียบเทียบระดับความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลด้านการบาดเจ็บของร่างกาย ของเด็กวัยเรียนที่มีประสบการณ์การได้รับเหตุการณ์ที่ทำให้เจ็บปวดแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ป่วยเด็กวัยเรียน อายุ 6-12 ปีที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยเด็ก โรงพยาบาล ลพบุรี จำนวน 160 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยกำหนดตามคุณสมบัติดังนี้คือ ระดับการ รู้สึกตัวปกติไม่เป็นโรคหรือความพิการทางสมอง สื่อสารด้วยภาษาไทยไม่มีปัญหาในการพูดหรือได้ยิน และผู้ปกครองและเด็กยินยอมให้ความร่วมมือในการวิจัย รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ระหว่าง เดือนกรกฎาคม ถึง เดือนสิงหาคม 2544

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนที่ 1. แบบรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยเด็กที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นคำถามปลายปิดแบบเลือกตอบ ได้แก่ เพศ อายุ การวินิจฉัยโรค และประสบการณ์การได้รับเหตุการณ์ที่เจ็บปวดจากการรักษาในโรงพยาบาล ส่วนที่ 2. แบบประเมินความกลัวการรักษาในโรงพยาบาลของเด็กวัยเรียนไทย (Thai CMFS-R) ของ วราภรณ์ ชัยวัฒน์ (Chaiyawat, 2000) เป็นคำถามปลายปิด ที่เกี่ยวกับความกลัวทั่วไปของเด็กจาก ประสบการณ์ความเจ็บป่วย และระบบการดูแลสุขภาพ มีคำถาม 18 ข้อ การตอบแบ่งเป็น 3 ระดับคือ 1 หมายถึง ไม่กลัวเลย 2 หมายถึง กลัวเล็กน้อย และ 3 หมายถึง กลัวมาก ผลคะแนนรวมจาก 18 ถึง 54 คะแนน การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีวัดความสอดคล้องภายใน (internal consistency method) โดยการคำนวณหา Cronbach' alpha จากการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้ป่วยเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาใน โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ และโรงพยาบาลนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีลักษณะคล้าย

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 ราย แล้วคำนวณหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมที่ 0.89 ความเชื่อมั่นด้านความกลัวการบาดเจ็บของร่างกายที่ 0.88 หลังจากนั้นจึงนำแบบสอบถามทั้งหมดไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองกลุ่ม เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ (SPSS/PC+)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนความกลัวของเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ทั้งโดยรวม ($\bar{X} = 35.36$, $SD = 8.45$) และรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง
2. เด็กวัยเรียนที่มีอายุต่างกัน มีค่าเฉลี่ยคะแนนความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลไม่แตกต่างกัน
3. เด็กวัยเรียนที่มีความแตกต่างของจำนวนครั้งของการได้รับหัตถการที่ทำให้เจ็บปวด มีค่าเฉลี่ยคะแนนความกลัว ด้านความกลัวการบาดเจ็บของร่างกายไม่แตกต่างกัน

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาความกลัวของผู้ป่วยเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ลพบุรี ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้อาจไม่สามารถนำไปอ้างอิงประชากรทั้งหมดได้ เนื่องจากการศึกษาใช้ระยะเวลาสั้น กลุ่มตัวอย่างเป็นโรคคล้ายคลึงกัน และเครื่องมือในการประเมินแบบรายงานด้วยตนเองในเด็กที่ไม่กล้าแสดงออกอาจได้ข้อมูลที่ไม่ตรงตามความจริง

ข้อเสนอสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการศึกษาแม้ว่าความกลัวของเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจะอยู่ในระดับปานกลาง แต่ก็แสดงว่าเด็กวัยเรียนส่วนใหญ่ยังมีความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล และมีเด็กวัยเรียนถึงร้อยละ 22.5 ที่มีความกลัวระดับสูง พยาบาลผู้ดูแลเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลควรตระหนักถึงความกลัวของเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลว่ามีทุกคน ไม่แตกต่างกันตามระดับอายุ และประสบการณ์การได้รับหัตถการที่ทำให้เจ็บปวด พยาบาลจึงควรมีการประเมินความกลัวร่วมกับการสังเกตพฤติกรรมใน

เด็กแต่ละคน เพื่อให้การพยาบาลที่จะลดความกลัวได้ถูกต้องเหมาะสม และหลีกเลี่ยงการปฏิบัติอันจะเพิ่มความกลัวกับเด็กวัยเรียนมากยิ่งขึ้น

2. เนื่องจากการเตรียมพร้อมเพื่อรับสถานการณ์การระบาดของโรคไข้เลือดออก อาจมีผลทำให้ผู้ป่วยเด็กได้รับการดูแลที่มีประสิทธิภาพและช่วยให้เด็กมีความกลัวลดลง ดังนั้นจึงควรมีการคงไว้ซึ่งการปฏิบัติดังกล่าว และส่งเสริมให้มีมากขึ้น ในผู้ป่วยเด็กทุกโรค ทุกคน

3. จากการศึกษาพบว่า ความกลัวของเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ที่กลัวมากคือกลัวความตาย พยาบาลควรมีการประเมินการรับรู้เกี่ยวกับความตายของเด็ก หากพบว่าเด็กกลัวความตาย ควรให้การพยาบาลเพื่อลดความกลัวตามความเหมาะสม เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเจ็บป่วย และแผนการรักษาพยาบาล สำหรับความกลัวผีของคนไข้ที่ตายในโรงพยาบาล ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อลดความกลัวของเด็ก เช่น ดูแลให้แสงสว่างเพียงพอ ไม่ปล่อยเด็กอยู่ตามลำพังหรือใกล้ผู้ป่วยหนัก หรืออนุญาตให้ผู้ป่วยเด็กและผู้ปกครองปฏิบัติตามความเชื่อต่างๆ เช่น ห้อยพระ ผูกสายสิญจน์ ในเด็กที่เจ็บป่วยไม่รุนแรงควรแนะนำและเปิดโอกาสให้สวดมนต์ไหว้พระก่อนนอน

ข้อเสนอสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาเปรียบเทียบถึงความกลัวของเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ที่มีลักษณะของการเจ็บป่วยแตกต่างกัน เช่น การเจ็บป่วยเรื้อรังหรือการเจ็บป่วยเฉียบพลัน
2. ศึกษาระยะยาวถึงความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล หลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลได้ครอบคลุมมากขึ้น
3. ศึกษาความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ตามการรับรู้ของผู้ปกครอง พยาบาล และเด็ก เพื่อให้ทราบความเหมือนหรือความแตกต่าง
4. ศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นองค์รวม และจากมุมมองของเด็ก โดยตรง